

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 398/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/270/2021 z 30. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Skutkové východiská

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, ako aj z odvolania a dovolania sťažovateľky (ktoré si ústavný súd vyžiadal od súdu prvej inštancie, pozn.) a z rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9Cop/1/2020 z 29. apríla 2021 (ktorý je verejne dostupný na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) vyplýva, že Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) na základe žaloby sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 22Pc/13/2017 z 11. decembra 2019 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

3. Proti rozsudku podala sťažovateľka odvolanie. Namietala, že vzhľadom na skutočnosť, že sa zdržiavala na Malte od 16. apríla 2019 do 15. septembra 2019 (resp. v zmysle jej čestného vyhlásenia do 15. augusta 2019), o pojednávaní nariadenom na 22. máj 2019 nebola informovaná, a teda ani o závere uznesenia súdu z tohto pojednávania, keď súd určil 30-dňovú lehotu na doplnenie skutkových tvrdení a predloženie návrhu na doplnenie dokazovania. Sťažovateľka nikoho na území Slovenskej republiky nesplnomocnila na preberanie doporučenej pošty počas jej neprítomnosti. Sťažovateľka doplnila skutkové tvrdenia a navrhla vykonanie dôkazov podaním zo 16. septembra 2019. Žalovaný tak učinil rovnako po uplynutí 30-dňovej lehoty po pojednávaní 22. mája 2019, a to 23. augusta 2019. Na jeho doplnenie však súd prihliadal.

4. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 9Cop/1/2020 z 29. apríla 2021 prvoinštančný rozsudok potvrdil. V odôvodnení konštatoval, že predvolanie na pojednávanie nariadené na 22. máj 2019 bolo sťažovateľke (osobne) doručené 11. apríla 2019. Sťažovateľka sa na pojednávanie 22. mája 2019 nedostavila, pričom svoju neúčast' neospravedlnila ani nežiadala o odročenie pojednávania. Okresný súd v zmysle § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) pojednával v jej neprítomnosti. Pojednávanie bolo odročené na 25. september 2019 s tým, že okresný súd určil stranám sporu lehotu 30 dní od pojednávania konaného 22. mája 2019 na doplnenie skutkových tvrdení, predloženie ďalších návrhov na vykonanie dokazovania a poučil strany o následkoch sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 CSP. Predvolanie na nasledujúce pojednávanie na 25. september 2019 spolu so zápisnicou z pojednávania z 22. mája 2019 obsahujúcou i výzvu na doplnenie skutkových tvrdení a predloženie ďalších návrhov na vykonanie dokazovania bolo sťažovateľke doručené 4. júna 2019. Jej tvrdenia si odporujú v tom, že na jednej strane uviedla, že mala vedomosť o pojednávaní nariadenom na 25. september 2019, ale nebola jej doručená zápisnica z pojednávania z 22. mája 2019, hoci predvolanie i zápisnica boli doručované v jednej poštovej zásielke. Sudcovská lehota na doplnenie skutkových tvrdení a predloženie ďalších návrhov na vykonanie dokazovania v prípade sťažovateľky márne uplynula 21. júna 2019. Sťažovateľka v tejto lehote nezaslala okresnému súdu žiadne podanie a ani nepožiadala o jej predĺženie. Skutkové tvrdenia doplnila a dokazovanie navrhla až podaním zo 16. septembra 2019. Žalovaný oproti tomu viackrát požiadal o predĺženie tejto lehoty, okresný súd mu vyhovel a napokon v predĺženej lehote žalovaný doplnil skutkové tvrdenia a predložil dôkazné návrhy podaním z 21. augusta 2019.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, namietajúc vadu podľa § 420 písm. f) CSP. Argumentovala, že za porušenie práva na spravodlivý proces nepovažuje to, že súd doručoval písomnosti podľa § 31a zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov, ale samotnú právnu úpravu, ktorej praktické dôsledky znamenajú, že zo súdneho spisu nie je možné jednoznačne overiť, kto skutočne písomnosti prevzal. Vzhľadom na to, že sťažovateľka sa o mnohých zásielkach dozvedela až nahliadnutím do súdneho spisu, resp. z rozsudku súdu prvej inštancie, je pravdepodobné, že aj pri tých dokumentoch, ktoré sú podľa súdneho spisu riadne doručené (t. j. doručené bez aplikácia fikcie doručovania), ich fakticky prevzala tretia osoba. Porušenie princípu rovnosti sporových strán videla sťažovateľka v tom, že súd prvej inštancie neprihliadol na dôkazy, ktoré predložila 16. septembra 2019 s poukazom na zmeškanie sudcovskej 30-dňovej lehoty stanovenej na pojednávaní 22. mája 2019. Žalovaný ale túto lehotu takisto nestihol, pretože ďalšie dôkazy a skutkové tvrdenia predložil súdu až 23. augusta 2019, na ktoré však okresný súd prihliadol. Ide tu o zákonnú možnosť, nie povinnosť konajúceho

súdu neprihliadať na prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené včas. Okresný súd mal pri posudzovaní včasnosti predloženia prostriedkov procesnej obrany zohľadniť aj ťaživú situáciu sťažovateľky, o ktorej súd informovala, ako aj jej dlhotrvajúci pobyt v zahraničí.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie zamietol, keď dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu vadou zmätočnosti netrpí.

III.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka namieta, že vo vzťahu k pochybeniam pri doručovaní najvyšší súd so širokým odkazom na právnu úpravu konštatoval, že napriek tomu, že namietala nedoručenie špecifických súdnych zásielok, na súdne zásielky reagovala, čo je zrejme zo súdneho spisu. Uvedené však nie je dostačujúcim argumentom, ktorý by odstránil pochybnosť o nesprávnom doručovaní zásielok zo strany súdu, keďže sťažovateľka vlastnou iniciatívou zistila obsah spisu a následne reagovala. Tým, že v určitých častiach konania prevzala iniciatívu, nemožno zhojiť pochybenie okresného súdu, ktorý sťažil jej prístup k spravodlivému procesu. V prípade doručenia zásielky účastníkovi konania v zmysle § 31a zákona o e-Governmente je v spise uvedená len informácia o výsledku doručovania, ktorá obsahuje jeho priebeh, identifikáciu odosielateľa a adresáta, popis správy a pod. Z uvedenej správy však nie je zrejme, kto zásielku prevzal, či išlo skutočne o oprávnenú osobu. Sťažovateľka sa o mnohých zásielkach dozvedela až nahliadnutím do súdneho spisu alebo až zo samotného rozsudku okresného súdu. Pri týchto zásielkach je zrejme, že podľa súdneho spisu sú riadne doručené, avšak fakticky ich prevzala iná osoba ako sťažovateľka. Napríklad zásielka odoslaná súdom 23. mája 2019 bola na pošte podaná 24. mája 2019 a mala byť listinne doručená 4. júna 2019. V čase jej doručenia sa však sťažovateľka preukázateľne zdržiavala na Malte, teda mimo územia Slovenskej republiky a na preberanie pošty nemala splnomocnenú osobu. Napriek tomu v súdnom spise je evidované doručenie zásielky, nie je však možné preukázať, komu bola zásielka doručená.

8. Najvyšší súd námietku nezákonnej koncentrácie konania vyhodnocoval výlučne vo vzťahu k sťažovateľke, avšak nezaoberal sa súvislosťou, ktorá bola pre posúdenie podstatná, a to, že obe strany konania predložili v porovnateľnom čase doplnenie dokazovania (sťažovateľka 16. septembra 2019, žalovaný 21. augusta 2019) a v prípade každého účastníka bez bližšieho odôvodnenia bola koncentrácia konania aplikovaná rozdielne. Sťažovateľka informovala konajúci súd o svojej ťaživej životnej situácii, aj o svojom pobyte mimo územia Slovenskej republiky. Napriek týmto objektívnym skutočnostiam súd svojím postupom poskytol výhodu žalovanému, keď jeho návrh na doplnenie dokazovania akceptoval.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi jeho postup v civilnom sporovom konaní. Takýmto predpisom je aj Civilný sporový poriadok. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, čo platí pre všetky konania vrátane dovolacích (§ 419 a nasl. CSP).

10. Najvyšší súd k sťažovateľkinej kritike, podľa ktorej jej viaceré zásielky okresného súdu neboli doručené, resp. že ich prevzala iná nesplnomocnená osoba, poukázal na to, že sťažovateľka v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nenamietala nedoručenie súdnych zásielok, resp. že súdne zásielky určené do vlastných rúk žalobkyne boli doručené inej osobe. Sťažovateľka ani v odvolacom konaní nenamietala, že jej nebola doručená súdna zásielka obsahujúca predvolanie na pojednávanie nariadené na 25. september 2019 a zápisnicu z pojednávania z 22. mája 2019, ktorá podľa informácie o výsledku doručenia listinného rovnopisu bola sťažovateľke listinne doručená 4. júna 2019, a taktiež že jej nebola doručená súdna zásielka obsahujúca predvolanie na pojednávanie nariadené na 11. december 2019, ktorá podľa informácie o výsledku doručenia listinného rovnopisu bola sťažovateľke listinne doručená 29. novembra 2019, resp. súdna zásielka, ktorá podľa informácie o výsledku doručenia listinného rovnopisu bola sťažovateľke listinne doručená 3. októbra 2019, mala byť doručená matke sťažovateľky namiesto sťažovateľke. V odvolaní namietala iba to, že o pojednávaní konanom 22. mája 2019 nebola informovaná. V súvislosti s odvolacím argumentom sťažovateľky krajský súd konštatoval, že predvolanie na pojednávanie nariadené na 22. máj 2019 bolo sťažovateľke (osobne) doručené 11. apríla 2019, a preto jej tvrdenie, že o tomto pojednávaní nemala vedomosť, neobstoí. Najvyšší súd uzavrel, že pokiaľ uvedený argument nebol použitý pred prvoinštančným, ani odvolacím súdom, nie je možné naň prihliadať, pretože v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

11. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že v prípade každého účastníka bola bez bližšieho odôvodnenia koncentrácia konania aplikovaná rozdielne, najvyšší súd konštatoval, že včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnocuje v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Sudcovská koncentrácia konania podľa § 153 CSP (na rozdiel od zákonnej koncentrácie konania) je teda v diskrečnej právomoci súdu. Keďže sťažovateľka prostriedkov procesného útoku neuplatnila včas, hoci ho mohla vykonať skôr, ak by konala starostlivo, bolo plne v diskrečnej právomoci súdu prvej inštancie rozhodnúť o tom, či omeškaný procesný úkon sťažovateľky ospravedlní, alebo nie. Najvyšší súd nezistil sťažovateľkou namietané porušenie princípu rovnosti sporových strán v zmysle čl. 6 CSP v dôsledku aplikácie sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 CSP, pretože sťažovateľka v porovnaní so žalovaným, ktorý uplatnil prostriedky procesnej obrany včas (keďže súd prvej inštancie vyhovel opakovaným žiadostiam žalovaného o predĺženie sudcovskej lehoty v zmysle § 118 ods. 2 CSP na doplnenie skutkových tvrdení a predloženie dôkazov), neuplatnila prostriedky procesného útoku včas.

12. Ústavný súd uvádza, že z uvedeného je zrejмый dôvod, prečo súd prvej inštancie pri aplikácii sudcovskej koncentrácie konania na rozdiel od sťažovateľky u žalovaného akceptoval jeho doplnenie skutkových tvrdení a návrhu na doplnenie dokazovania. Žalovaný požiadal o predĺženie lehoty (opakovane), okresný súd túto skutočnosť zohľadnil, žiadostiam vyhovel, a teda v konečnom dôsledku žalovaný predložil doplnenie skutkových tvrdení a návrh na doplnenie dokazovania včas v rámci súdom stanovenej lehoty.

13. Najvyšší súd sa jasne a preskúmateľne vyjadril k dovolacím námietkam sťažovateľky, a to ústavne akceptovateľným spôsobom. Ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľky ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

14. Ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nie je relevantná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

15. Sťažovateľka tiež namietala, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd v súvislosti s označeným článkom ústavy konštatuje, že obsahuje viacero čiastkových základných práv, pričom z celého obsahu sťažnosti nie je bez pochybností zrejmé, ktoré čiastkové právo mala sťažovateľka na mysli. Sťažnosť v tejto časti neobsahuje jednak slovné pomenovanie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani korešpondujúcu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu. Ústavný súd je toho názoru, že sťažnosť v tejto jej časti pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014). Ústavný súd preto v súlade so svojou stabilnou judikatúrou (m. m. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné) so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu